

deraf ikke paafaldende, at det høje Landsthing ikke kunde give Lovforslaget sit Bifald, og at Sagen dengang ikke blev endt. Det nu foreliggende Lovforslag er ganske vist fremsat ved privat Initiativ og mod Regjeringens Ønske, der som min ærede Kollega allerede har udtalt, selv havde et Lovforslag under Arbejde. Smidleriid viste det sig, at saavel ved 2den som 3die Behandling blev det fremsatte Lovforslag væsentlig forbedret og kom i nogenlunde god Overensstemmelse med det Forslag, som vi selv havde tænkt noget senere at fremsætte. Straffelovsagen er jo temmelig gammel her paa Rigsdagen. Det er nu over 30 Aar siden, at det første Forslag om en Straffelov for hele Krigsmagten blev fremsat; i den Tid har man fremsat dels partielle, dels fuldstændige Straffelovforslag, i det Hele med dette sidste 8 Gange, altsaa netop ligesaa mange Gange man har bestræbt sig med Hærens Revision. Der synes næsten ligesom at ligge et Hævd ved den ottende Gang, thi man kan ikke negte, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, kan give et brugbart Grundlag for en videre Diskussion. Det er en Selvsølge, at Marineministerens og min Stilling ligeoverfor dette Lovforslag maa være blenden forandret, og at vi nu høist kunne nære det Ønske, at der, hvis det ogsaa antages for nødvendigt af Landsthinget, hist og her foretages enkelte Forandringer. Det er ganske sikkert meget ønskeligt, at Straffelovsagen snart føres til Ende, dog ikke saameget fordi de nuværende Love og Bestemmelser i saa Henseende have vist sig aldeles ubrugelige. Det er jo ganske vist, at de oprindelige Krigsartikler, der omhandle Straffene for Hær og Flaade, nu ere omtrent 200 Aar gamle, og i deres oprindelige Skikkelse aldeles uanvendelige; men de ere jo saa ofte forandrede ved kongelige Hærbefalinger og kongelige Resolutioner, at de gjældende Love dog ere ganske anvendelige endnu, og man kan vist i det Hele taget heller ikke klage over, at den militære Retsspleie skulde være mindre tilfredsstillende. Men der er en anden Grund, der gjør det i høieste Grad ønskeligt, at en ny Straffelov snart træder i Kraft, og det er den, at det vil blive en stor Lettelse og en stor Beroligelse for Dommerne i en Krigsret engang at kunne fælde en Dom efter deres egen Overbevisning, idetmindste mere efter deres egen og deres fulde Overbevisning, end det nu er Tilfældet, hvor de i alt Væsentligt maa følge Auditørens Beileddning. Det er ganske sikkert, at vi, saalænge vi have Auditører, som vi kunne have fuld Tillid til, saavel hvad deres Retserbødighed og Hæderlighed som hvad deres Dygtighed angaar, jo nok kunne bevolige vor Samvittighed; men det er dog altid overmaade trykkende at skulle fælde Domme saa at sige paa anden Haand. Det er derfor forklarligt, at der et almindeligt Ønske tilføiede i Hæren om, at man maa faae en Straffelov, som man

virkelig kan sætte sig ind i med nogenlunde Lethed og uden store juridiske Forkundskaber. Dette er for Dieblittet overmaade vanskeligt og kræver idetmindste et særligt og grundigt Studium, og om man nu end kan forlange, at Officerer skulde sætte sig nogenlunde ind i Straffelovsagen, kan man ikke forlange det af Underofficerer og de Menige, der jo i en Krigsret danne Majoriteten. Altsaa, set fra denne Side, er der ingen Tid at spille med Hensyn til en ny Straffelovs Vedtagelse. Betragter man det foreliggende Forslag, saa kan det ikke negtes, at det har meget gode Sider. Jeg skal saaledes fremhæve, hvad forresten Marineministeren allerede har gjort, at der nu i Lovforslaget findes en kort intensiv Straf, og at denne kan anvendes under alle Forhold, baade ifølge Dom og uden Dom, endvidere at Nedsættelse i de Meniges anden Klasse er gaaet ud af Lovforslaget. Det er tvende Ting, som Krigsbestyrelsen idelig og idelig har kæmpet for, men ikke har kunnet opnaa før. Den kortvarige intensive Straf har altid været foreslaaet; thi at Krumslutning, som forresten har vist sig at være en meget probat Straf, ikke mere er tidssvarende, behøver ingen nærmere Forklaring. Man har søgt at erstatte Krumslutning med staaende Arrest, med Bindestraf og lignende Straffe, begge disse nævnte Straffe ere uægtelig mere intensive end den nu foreslaaede Straf: Arrest i Bøien, hvad enten den er simpel eller streng; men Arrest i Bøien har det store Fortrin, at den er anvendelig under alle Forhold, maaste ikke fuldt saa anvendelig i Krigstid som i Fredstid, men den vil dog kunne eeføeres uden Vanskelighed. Bindestraffen har vel det Fortrin, at den er mere intensiv, men den egner sig fortrinnsvis dog kun til at anvendes i Krigstid, i Fredstid har den flere Mangler, dels fordi den ikke altid kan eeføeres i lukkede affondrede Lokaler og da faaer en vis ubøjs Karakter, idet den bliver ærefornærmende, og dels kan give Anledning til, at Kammeraterne fristes til at drive Løier med den Straffede, hvorved hans Straf væsentlig vil blive forøget, idet han derved kan blive krænkert ogsaa efter at have overstaaet den, og endelig vil det have den slemme Følge, at Straffens Værdighed lider derved. Hvad Straffenes Kortvarighed angaar, staaer uægtelig saavel Bindestraffen som den staaende Arrest over Arrest i Bøien, naar der er Tale om ringe Forseelser, som skulle straffes; men er der Tale om større Forseelser, vindes der ikke Meget ved at skulle anvende Bindestraffen og den staaende Arrest, fordi de ikke kunne fortsættes uafbrudt Nat og Dag, og skal man konvertere f. Ex. et vist Antal Dage Bagtarrest i disse forskellige Straffe, vil man ved det større Antal Dages Bagtarrest komme til det Resultat, at disse mere intensive Straffe alle vare omtrent samme Tid som Arrest i Bøien; altsaa bliver der ikke vundet Noget i Henseende til Kortvarigheden.